

177 J. V. SNELLMAN – J. L. SNELLMAN 16.VII 1849
HUB, JVS handskriftssamling

Min Maka lilla!

Sedan sistlidne Tisdag är jag här. Omgifven af goda vänner, lider jag ingen nöd. Endast saknaden efter Eder och oron för Er lägger något till mina öfriga bekymmer. Med ledsnad har jag redan många dagar sett Calle återvända från Postkontoret utan bref från Dig. Om Du skref med sednaste måndags post, så borde jag Thorsdag <en> 12 haft 10
brefvet om händer. Skulle Du väl kunnat försumma att skrifva? Nu kan jag föga vänta bref före den 19:de, om Du icke hjälpt Din försummelse genom att sända bref till Kuopio med någon resande. Bevare Gud, att något annat än försummelse, vore orsak till Din tystnad. Jag kan icke alla stunder värja mig från att ana olycka, ehuru jag åter tänker, att min Maka stackare aldrig minnes besinna, med huru litet menniskan ofta kan bereda andras lycka. Två rader, en uppoftning af fem minuter, skulle nu besparat mig timmar af sorgsna tankar. Jag är dock ej ledsen på Dig, Maka min, blott jag åter får höra, 20
att Du lefver och är frisk, och att intet ondt träffat barnen. Haf bekymmer för de höga vindstrappornas skuld, och se så ofta Du kan till, att Hanna liten utan skada kommer utför dem. Kyss tusen gånger de kära små. Helsa hjertligt och tacksamt Din omgifning. Calle helsar Er alla; han säger sig saknat Hanna,

Med vemod och saknad minnes jag Dig hvarje dag, älskade ljuftva Maken min. Du kan föga ännu läsa i mitt hjerta den ömhet för Dig och de Våra, hvaraf det dock är öfverfullt. Men jag hoppas, att Du en gång, om ej förr, då jag är borta, skall lära Dig känna mitt oroliga lif och mina strider och huru omsorgen om Eder fyllt min själ från dagens 30
första stund till den sista. Välsigne och bevare Eder Gud i himmeln! Jag lefver och dör Din trogne kärleksfulle make

J. V. S:n

Helsingfors d. 16:de Juli '49.

178 J. V. SNELLMAN – J. L. SNELLMAN 18.VII 1849
HUB, JVS handskriftssamling

40 Älskade Maken Lilla!

Tack för Ditt bref af varmt hjerta. Jag borde ofta vara borta, för att få höra Dig säga något ord ur hjertat. Det gläder mig att läsa, hvad Du skrifer, och det gör mig åter ledsnad, emedan det blott är skrifvet. Ty det är vanligare att menniskor skriva, hvad som blott är stundens tanke, än att de muntligen, öga mot öga, tala om det tillfälliga såsom om något allvarligt och bestående. Den svårighet, att vara öppen och förtroendefull, hvaröfver Du klagat, är rätt egnad att göra mig sorg. Huru skall väl framtiden göra det lättare för Dig? Men jag får väl lof 50
att bära detta, som mycket annat i lifvet, sådant det är. Gifve blott Gud, att icke likgiltighet för allt småningom må innästla sig i mitt sinne.

Ditt bref fick jag med samma bud, som förde mitt på posten. Jag förstår ej, hvar det dröjt så länge. Vid mitt bröst närmast bar jag det den dagen och det var det sista jag läste än en gång på qvällen. Efter ett